

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/55/2021
Identifikačné číslo spisu:	8105211086
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8105211086.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ S. X., nar. X. V. XXXX, S., W. H. XXX/XX, 2/ N.O. X., nar. XX. F. XXXX, S., W. H. XXX/XX, 3/ W. X., nar. XX. H. XXXX, S., W. H.Y. XXX/XX, 4/ W. X., nar. XX. V. XXXX, E. X., Š. XX, 5/ V. X., nar. XX. P. XXXX, A., V. XXX/X, 6/ S. T., nar. XX. Q. XXXX, A., K. XXX/XX, 7/ Q. X., nar. XX. V. XXXX, K., P. C. X, 8/ M. B., nar. XX. H. XXXX, K., J. XX, 9/ R. T., nar. X. B. XXXX, W., R. XX, 10/ T. T., nar. X. P. XXXX, Y. XXX, 11/ R. T., nar. XX. P. XXXX, W., R. XX, 12/ V. X., nar. XX. P.Í. XXXX, W., Y. XXXX/XX, 13/ D. X., nar. XX. V. XXXX, W.Š., Y. XXXX/XX, 14/ B. X., nar. XX. H. XXXX, W., M. X, 15/ F. M., nar. XX. Y.A. XXXX, Š. XX, Č. T. a 16/ K. Š., nar. XX. P. XXXX, Š., A. XX, Č. T., všetci zastúpení advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Prešov, Jesenná 8, proti žalovaným 1/ Eggproduct, a.s., Prešov, Petrovanská 34, IČO: 36 486 001, 2/ Sweety, s.r.o., Prešov, Hlavná 57, IČO: 36 447 684, 3/ SWEETY ICE, s.r.o., Prešov, Petrovanská 34/A, IČO: 45 564 710, 4/ Z. X., nar. XX. H. XXXX, M. K., V. T.. Š. XXX/X, zastúpenej žalovanou 5/, 5/ Z. V., nar. XX. P. XXXX, W., S. X, 6/ FROST a.s. Prešov, Prešov, Hlavná 57, IČO: 36 472 476, 7/ Z. X., nar. XX. V. XXXX, B. M., B. XXX/XX a 8/ D. W., nar. X. F. XXXX, W., W. X, žalovaní 1/, 2/ a 6/ zastúpení advokátom JUDr. Ladislavom Scholczom, Košice, Krmanova 16, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25C/160/2005, o dovolaní žalobcov 1/ až 13/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. mája 2021 sp. zn. 19Co/29/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. mája 2021 sp. zn. 19Co/29/2020 v potvrdzujúcej časti a rozsudok Okresného súdu Prešov z 18. októbra 2018 č. k. 25C/160/2005-1044 v spojení s opravným uznesením z 19. mája 2020 č. k. 25C/160/2005-1342 okrem výroku o trovách konania zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Prešov (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. októbra 2018 č. k. 25C/160/2005-1044 v spojení s opravným uznesením z 19. mája 2020 č. k. 25C/160/2005 - 1342 I. žalobu zamietol; II. zrušil neodkladné opatrenie z 1. augusta 2012 č. k. 25C/160/2005-549 a z 18. októbra 2013 č. k. 25C/160/2005-688 a III. náhradu trov konania stranám nepriznal. Rozsudok právne zdôvodnil ust. § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení

neskorších zákonov (ďalej tiež len „CSP“), § 126 ods. 1 a § 132 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej tiež len „Občiansky zákonník“), § 6 ods. 1 písm. p), § 11 ods. 1 písm. d) a § 13 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej tiež len „zákon č. 229/1991 Zb.“) a § 3 ods. 1 až 3, § 15 ods. 1 až 7 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej tiež len „zákon č. 92/1991 Zb.“). Vecne dôvodil, že žalobcovia tvrdili, že sú dedičmi po P. X. a jeho manželke P., ktorí na základe prídelovej listiny č. 2534/48 zo 7. apríla 1948 nadobudli do vlastníctva okrem iných parciel aj parcelu registra EKN č. 117/5 - orná pôda o výmere 5 755 m² (k. ú. S.). Žalobcovia ďalej tvrdili, že predmetný pozemok nebol vyvlastnený, nikdy na štát neprešiel. Žalovaní poukázali na to, že žalobcom vznikli iba reštitučné nároky s tým, že vlastníctvo k predmetným parcelám, ktoré sú predmetom žaloby, bolo od roku 1958 vedené na Československý štát, preto sa žalobcovia mohli domáhať svojich nárokov len prostredníctvom reštitučného konania tak, ako to urobili iní prídelcovia alebo ich právni nástupcovia ohľadom pozemkov v k. ú. S.. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že výmerom č. 2564/1948 zo 7. apríla 1948 bola pridelená P. X. a manželke P., rod. B., do vlastníctva okrem iného aj parcela č. 117/5 o výmere 5 755 m² v k. ú. S.. Na základe knihovej žiadosti Odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva Rady ONV v Prešove zo 7. marca 1958 bol uznesením Ľudového súdu v Prešove povolený zápis podľa dekrétu prezidenta č. 104/1945 Zb. o závodných a podnikových radách. Súd prvej inštancie z vyjadrenia Obvodného pozemkového úradu Prešov zistil, že rozhodnutím č. OPPaLH 2002/210-3/Sl zo 6. novembra 2002 bolo rozhodnuté o žiadosti žalobcu tak, že žiadateľ (žalobca 1/) nespĺňa podmienky podľa § 9 ods. 1 a § 13 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. pre priznanie reštitučného nároku (žalobca 1/ nedoplnil potrebné listiny, ktoré by preukazovali prechod nehnuteľností na štát). Súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), ktorý v náleze sp. zn. I. ÚS 460/2017 konštatoval, že základné práva sťažovateľov Eggproduct, a. s., SWEETY ICE, s. r. o., a FROST, a. s., garantované čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 26. februára 2015 sp. zn. 7Co/163/2014, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. apríla 2017 sp. zn. 6Cdo/550/2015, porušené boli. Išlo o skutkovo obdobnú vec, pričom súd žalobe vyhovel a určil, že žalobcovia sú podieloví spoluvlastníci nehnuteľností, ktoré získali ich právni predchodcovia na základe výmeru č. 2534/1948 a ktoré v súčasnosti vlastnili sťažovatelia (k. ú. S.). Ústavný súd okrem iného konštatoval, že formálne včasnému uplatneniu reštitučného nároku podľa zákona č. 229/1991 Zb. nebránila žiadna objektívna skutočnosť, bola to skôr zrejme iba subjektívna okolnosť, ktorou sa však nedá obchádzať reštitučný predpis, ktorý počítal aj s možnosťou riešiť reštitučný nárok v prípade, keď nemožno pozemok vrátiť „in natura“ (pre jeho zastavanosť). Súd prvej inštancie na základe uvedeného skonštatoval, že ak v skutkovo rovnakej právnej veci súd žalobu zamietol, neostávalo mu nič iné ako rozhodnúť rovnako. Upriamil pozornosť na vykonané dokazovanie vo vzťahu k možnosti žalobcov uplatniť si svoj nárok v rámci reštitučných predpisov. Ak teda nehnuteľnosť, ktorú prevzal štát bez právneho dôvodu a voči ktorej nebol uplatnený reštitučný nárok, prípadne uplatnený bol, ale vec nemohla byť pre zákonnú prekážku vydaná, a tento bol prevedený do vlastníctva tretej osoby (napríklad privatizáciou), je dôvodné dospieť k záveru, že podľa zákona od okamihu, kedy došlo k zamietnutiu reštitučného nároku, resp. bolo oprávnenej osobe oznámené, že nemôže byť jej pozemok pre zákonnú prekážku vydaný, tak týmto okamihom nemožno ďalej oprávnenú osobu považovať za vlastníka veci. Vlastníkmi nehnuteľnosti sú aj naďalej právni nástupcovia pôvodnej žalovanej DOMA, a. s., Prešov, Petrovanská 34. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 251, § 255 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 a 2 CSP a vecne neúspechom žalobcov v konaní, pričom v čase podania žaloby bol stav rozhodovacej praxe iný a to dávalo žalobcom legitímne očakávanie úspešnosti v konaní, a preto priznanie trov konania žalovaným by bolo nespravodlivé.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobcov 1/ až 13/ a žalovaných 1/, 2/ a 6/ (voči výroku o trovách konania) rozsudkom z 27. mája 2021 sp. zn. 19Co/29/2020 I. potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie, spolu s opravným uznesením, okrem výroku o trovách konania a II. zrušil výrok o

trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP a § 391 ods. 2 CSP. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Uviedol, že súd prvej inštancie žalobu zamietol správne majúci za to, že túto vyhodnotil ako neoprávnenú. Nebolo možné v danej veci neaplikovať závery vyslovené ústavným súdom, v ktorom bola riešená identická vec, ako vec, ktorá je predmetom tohto konania. Bolo však nutné súhlasiť s tvrdením, že bola nejednotná rozhodovacia prax pri riešení otázky konkurencie reštitučnej a vlastníckej žaloby. Táto rozdielna názorová línia však bola odstránená už novšími rozhodnutiami ústavného súdu (napr. I. ÚS 460/2017). Zo strany žalobcov bol uplatnený reštitučný nárok podľa zákona č. 229/1991 Zb. iba formálne, preto nie je možné priznať im oprávnenie domáhať sa svojho nároku určovacou žalobou podľa Občianskeho zákonníka. Aj nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 249/2011 pripustil výnimočne použitie určovacej žaloby v konkurencii s reštitučnými predpismi, a to iba za existencie výnimočných okolností, odôvodňujúcich použitie určovacej žaloby ako jediného možného prostriedku na nápravu krívd. Odvolací súd v prejednávacom prípade mal za to, že o takýto výnimočný dôvod pre aplikáciu určovacej žaloby nebol preukázaný. Žiadna objektívna skutočnosť žalobcom nebránila riadnemu uplatneniu reštitučných nárokov podľa zákona č. 229/1991 Zb., išlo podľa zistení iba o subjektívnu okolnosť (nepreukázanie potrebných listinných dôkazov), čím sa však nedá obchádzať reštitučný predpis.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ až 13/ (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie. Dovolanie odôvodnili ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu). Navrhli zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, eventuálne zrušiť i rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolatelia odvodzujú svoje vlastnícke právo k sporným pozemkom od výmeru o vlastníctve pôdy, ktorému predchádzala konfiškácia majetku G.. H. K., zapísaného v pozemnoknižnej vložke č. 1, k. ú. S. („prvá konfiškácia“), pričom následne bol celý majetok G.. H. K. pridelený výmery o vlastníctve pôdy do vlastníctva obyvateľom obce S., a teda aj právnym predchodcom žalobcov. V čase „druhej konfiškácie“ v roku 1958 sa Československý štát nemohol stať vlastníkom skonfiškovaných pozemkov, pretože vlastníckymi boli jednotliví prídelcovia a nie pôvodný vlastník G.. H. K. Právny úkon prevodu privatizovaného majetku podniku Hydina Prešov, š. p. na základe zmluvy z 15. mája 1995 bol absolútne neplatným právnym úkonom, pretože ním došlo k porušeniu blokačných ustanovení. Dovolatelia vymedzili právne otázky (ktoré nepovažovali zo strany súdov za správne vyriešené) nasledovne: 1/ Má povinná osoba právo previesť nehnuteľnosti, na ktoré bol uplatnený reštitučný nárok na ich vydanie, do vlastníctva iného, keď na tieto nehnuteľnosti bol zo strany oprávnených osôb uplatnený reštitučný nárok; a je potom prevod týchto nehnuteľností, pred rozhodnutím o uplatnenom reštitučnom nároku na ich vydanie, platný?, 2/ Je možné nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti od osoby, ktorá v skutočnosti nie je jej vlastníkom, ale o ktorej vlastníckom práve svedčí zápis v katastri nehnuteľností, a to len na základe dobrej viery nadobúdateľa tejto nehnuteľnosti? a 3/ Vylučuje slovenský právny poriadok uplatnenie práv určovacou žalobou za súčasnej existencie reštitučného zákonodarstva v prípade, ak žalobca, ktorý nevyužil možnosť uplatniť si svoj nárok na základe reštitučných predpisov (resp. bol v reštitučnom konaní neúspešný), podal žalobu, ktorou žiada určiť, teda deklarovať existenciu svojho vlastníckeho práva? Dovolatelia vo svojom dovolaní poukázali na judikatúru ústavného súdu, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“). Pokiaľ ide o tretiu otázku, uviedli rozhodnutia najvyššieho súdu z 26. septembra 2009 sp. zn. 4Cdo/318/2008, zo 17. februára 2011 sp. zn. 3Cdo/205/2009, z 29. februára 2016 sp. zn. 2MCdo/4/2014 a z 30. októbra 2019 sp. zn. 1Cdo/68/2019.

4. Žalovaní 1/, 3/ a 6/ navrhli dovolanie žalobcov odmietnuť, prípadne zamietnuť, nakoľko rozhodnutia nižších súdov považujú za vecne správne.

5. Žalovaní 2/, 4/, 5/, 7/ a 8/ dovolací návrh nepodali.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia

tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je prípustné a tiež dôvodné.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V danom prípade žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine alebo iného predpisu považovaného za súčasť tzv. hmotného práva), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť pritom o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napádané dovolaním (ktoré by pri inom riešení otázky vyznelo inak). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je pritom rozhodujúci subjektívny názor strany sporu/účastníka konania, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver odvolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

11. Dovolací súd po zistení, že v tejto časti sú splnené všetky podmienky dovolacieho konania (vrátane odôvodnenia dovolania prípustným dovolacím dôvodom a jeho riadneho vymedzenia) pristúpil k skúmaniu predpokladov prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, pričom dospel k záveru, že tieto sú splnené. Rozhodnutie odvolacieho súdu totiž záviselo od dovolateľmi vymedzenej právnej otázky č. 3/. Pokiaľ ide o otázky č. 1/ a 2/, na týchto rozhodnutie odvolacieho súdu nestálo.

12. Odvolací súd (a pred ním i súd prvej inštancie) sa podľa dovolateľov odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP) a to tým, že v danej veci konštatoval neprípustnosť určovacej žaloby (pozn. nižšie súdy uvedené skonštatovali vzhľadom na nález ústavného súdu v obdobnej veci).

13. V danej veci je zrejmé, že odvolací súd skonštatoval, že žalobcovia mali možnosť riadne uplatniť reštitučný nárok podľa zákona č. 229/1991 Zb. Tento bol uplatnený len formálne, preto nie je možné priznať im oprávnenie domáhať sa svojho nároku určovacou žalobou podľa Občianskeho zákonníka. Iba výnimočne je prípustná určovacia žaloba v prípade konkurencie s reštitučnými predpismi, a to za existencie výnimočných okolností, odôvodňujúcich použitie určovacej žaloby ako jediného možného prostriedku na nápravu krívd. Takýto výnimočný dôvod pre aplikáciu určovacej žaloby nebol

preukázaný.

14. Dovolací súd nespochybňuje záver súdov o tom, že nárok bol uplatnený len formálne a žalobca ostal v reštitučnom konaní nečinný. Čo je však dôležité v tomto konaní je to, a súdy poukázali na iných právnych nástupcov, ktorým boli priznané reštitučné nároky po ich právnych predchodcoch (po odňatí pôdy G.. H. K.), že bolo konštatované aj v týchto rozhodnutiach prevzatie nehnuteľností bez právneho dôvodu.

15. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu z 29. februára 2014 sp. zn. 2Mcdo/4/2014 reštitučné predpisy neboli vydané pre ten účel, aby spôsobili zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale aby im uľahčili obnovenie tohto vlastníckeho práva. Preto, ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku a nič nebráni tomu, aby sa svojho nároku, resp. finančnej náhrady domáhala žalobou opierajúcou sa o všeobecné predpisy občianskeho práva.

16. Najvyšší súd i vo svojom rozhodnutí z 30. októbra 2019 sp. zn. 1Cdo/68/2019 koštatoval, že ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku a nič nebráni tomu, aby sa svojho nároku, resp. finančnej náhrady domáhala žalobou opierajúcou sa o všeobecné predpisy občianskeho práva. Ak povinnej osobe nesvedčí žiadny právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ostalo naďalej zachované vlastnícke právo k nehnuteľnosti toho subjektu, ktorý bol jej posledným vlastníkom pred zápisom vlastníckeho práva štátu.

17. Za opísanej situácie dôsledkom odklonu odvolacieho súdu (a súdu prvej inštancie) pri riešení dovolaním nastolenej otázky od vyššie uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu, reprezentujúceho vo vzťahu k posudzovanému problému ustálenú judikatúru dovolacieho súdu, bolo treba mať za to, že dovolatelia opodstatnene namietali existenciu nimi uplatneného dovolacieho dôvodu aj dôvodu prípustnosti dovolania, na ktorý sa dovolaním poukazovalo. Dovolanie je preto v danej veci prípustné a tiež dôvodné.

18. K rozhodnutiu ústavného súdu, na ktoré i odvolací súd poukázal a na ňom založil svoje rozhodnutie, je potrebné uviesť, že hoci išlo o skutkovo a právne obdobnú vec v tom, že sa týkala nehnuteľností pôvodného vlastníka G.. H. K., ústavný súd sa zaoberal konfliktom ochrany dobrej viery a ochrany vlastníctva a z pohľadu prípustnosti žaloby, nebral na zreteľ, resp. sa nezaoberal podrobne situáciou prechodu majetku na štát bez právneho dôvodu.

19. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, lebo nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1, 2 v spojení s § 450 CSP.).

20. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.